

[Hans Hansen (Rørby).]

lukkende paa Ministerens Ansvar, og der er særlig Grund til at beskæftige sig med disse Spørgsmaal i disse Dage. Det er Folketingsparlamentarisme, at enhver Sag skal være et Tillidsvotum til en Minister, det er ikke Meningen, at man skal binde Folketingsflertallet, men det er Folketinget, der skal kontrolere Ministeren. Grundloven af 1849 gav nemlig Folkestyret den bevillende Myndighed som Kærnen i Folkets Magt. Hele Forfatningskampen op gennem 70erne, 80erne og 90erne drejede sig om denne bevillende Myndighed. Nu har Folketingsparlamentarismen med det faste Folketingsflertal, med Ministre som mægtige Chefer for Erhvervsetaterne inden for Statens Administrationsomraade, forskertset Folkestyrets Magt over Bevillingerne.

Folkestyrets Idé er, at Administrationen skal være afhængig af Rigsdagen, men det faktiske Forhold er i Dag, at Ministrene har gjort Folketingsflertallet afhængigt af sig. Det gælder, naar det drejer sig om egentlige Bevillinger, men det gælder i lige saa høj Grad, naar det drejer sig om Vedtagelsen af Love, der danner Grundlaget for det planøkonomiske System. De mægtige Administrationsgrene, der i Kraft af disse Love har Magt over Erhvervslivet, binder gennem deres Chefer, nemlig Ministrene, Folketingsflertallet til at fortsætte den Politik, der har skabt deres Eksistens, og det gælder alle Etaterne, lige fra Jernbaneetaten til Valutaetaten. Ministrene er jo Chefer for Etaterne, og det virker ubønhørligt hen til, at den paagældende Minister kommer til at se med onde Øjne paa Erhvervene og paa alle Virksomheder, der konkurrerer med deres Forretning, hvorved Ministrene paa en Maade bliver Part i Sagen. Flertallet igen er bundet af Ministrene, og det bevirker meget logisk, at Ministeren og hans Flertal ikke bliver upartisk, objektiv, men tværtimod partisk, saa det i høj Grad bliver Etaterne, der dikterer Rigsdagen, og Etaterne der dermed regerer Landet.

Det er klart, at naar Rigsdagens Vilkaar for Arbejdet saaledes er krænget ud i sin egen Karikatur, og naar tilmed Regeringsmagten samtidig maa bygges paa faglige Monopolinteresser, der til Stadighed udøver Pres, saa bliver Regeringen haabløs svag, saa svag, at der maa ske en Ændring. Spørgsmaalet bliver da, hvordan skal denne Ændring ske? Skal Rigsdagen i Fremtiden søge at skabe Vilkaar, saa Folkestyret kan løse sin Opgave, eller skal Regeringen og

Rigsdagen fortsat undergrave vor Styreform? Jeg venter ikke Svar paa disse Spørgsmaal her i Rigsdagen, og det skal heller ikke gives her i Rigsdagen, det skal gives af Befolkningen.

Der er under de sidste Dages Forhandlinger kommet nogle Opfattelser til Udtryk her. Det ærede Medlem Hr. Valdemar Thomsen udtalte saaledes ved Behandlingen af Loven vedrørende Slagterikonflikten, at Landbruget burde vise Tænder, anvende alle til Raadighed staaende Midler, og han føjede til: Hensigten helliger Midlet. Hvis nu alle faglige Interesser, som her i Rigsdagen kæmper om at komme til Fadet — der har saa sandt været meget af den Slags i de senere Aar — anlagde samme Betragtning som det ærede Medlem Hr. Valdemar Thomsen, saa tror jeg vi var vel rejst, saa tror jeg, vi kunde opleve noget i Retning af et Spanien i Danmark.

Dernæst foreslog det ærede Medlem at forandre Kronens Værdi. Rent bortset fra, at Forslaget selvfølgelig maatte afvises af Formanden, fordi det ikke havde den fjerneste Forbindelse med den foreliggende Sag, saa var der jo ikke noget nyt i, at Rigsdagen skulde flytte om paa Kronens Værdi. Rigsdagen har gjort dette direkte og indirekte nogle Gange før. Resultatet af denne Pengeforfalskning, for at sige det rent ud, har aldrig været saadan, at det kan opfordre til at gøre det igen. Det er en meget farlig Vej at gaa. Der er i det hele taget i Det frie Folkepartis Politik intet, der i mindste Maade adskiller den principielt fra den Politik, Regeringen fører, det er snarest en stærkere Tilhænger af Statsregulering, end Regeringspartierne er i Øjeblikket.

Hele den Misère, som vort økonomiske Liv fremviser, med den mægtige Stigning af Skatterne til Stat og Kommune, som nu løber op til ca. 1 000 Mill. Kr. om Aaret for Statens og Kommunernes Vedkommende eller ca. en Trediedel af den samlede Indtægt her i Landet, har vist sig paa Statens Driftsbudget. Statsregnskabet for 1931—32 balancerede med 332 Mill. Kr. Med den foreliggende Tillægsbevillingslov er vi oppe paa et Driftsregnskab paa i alt 528 Mill. Kr. Det er en Stigning paa 196 Mill. Kr. fra 1932, en Stigning paa ca. 60 pCt. I det private Næringsliv mærker man dette haardt. Gæld og Skatter har trykket vort Næringsliv i Knæ, saa selv den Højkonjunktur, vi har haft — vi maa ikke glemme, at vi faktisk har haft en Højkonjunktur i det sidste Aars Tid — ikke har været i Stand til